

fældet. Det er ikke udenfor de almindelige Regler, naar der er givet en bestemt Begrændsning for en Mands Myndighed, at han saa holder sig indenfor denne Begrændsning, og, hvis han gaar ud derover, paadrager sig Erstatningspligt. Det er ikke udenfor de almindelige Regler, naar vi netop have Regler, der bestemme det. Det er altsaa saa langt fra, at den Fortolkning, der ligger til Grund for denne Bestemmelse, og som ligger til Grund for hele den Opfattelse, vi fra vor Side havde, skulde være nogen som helst Indskrænkning i Rigsrettens naturlige Competence, at netop lige det Modsatte er Tilfældet. Det ligger i Virkeligheden ikke i en Domstols Competence, at den skal have Lov til at vende op og ned paa alle Forhold og bedømme dem efter sit eget Skjøn om, hvad der er rigtigt, fornuftigt og hensigtsmæssigt. Evertimod, det ligger netop indenfor en Domstols Virksomhed at være bunden paa alle mulige Maader ved Forudsætninger, ved Ting, som den maa tage saaledes, som de ere givne. Det er Noget, der hender hver Dag, at en Domstol er afgjort bunden, ikke blot ved Ordlyden af de Kontrakter, der forelægges den til Afgjørelse, men ogsaa ved andre, dels judicielle og dels administrative Autoriteters Afgjørelse, hvor disse have været indenfor deres eget Omraade, og der er ikke det mindste Modsigende i, at Rigsretten ogsaa er bundet til dette Things Afgjørelser, hvor dette Thing har holdt sig indenfor det Omraade, som er anvist det af Grundloven. Nu er netop det Omraade, som fortrinnsvis er anvist dette Thing, det, at disponere over Statens Finanser. Altsaa, for saa vidt der er foretaget eller negtet en Disposition af dette Thing, saa maa Rigsretten tillægge det Betydning. Det er en Afgjørelse, som er endelig truffen af en kompetent Autoritet, og der er aldeles intet Nedværdigende for Rigsretten i at respektere en saadan kompetent Autoritets Afgjørelse. Det er Noget, som netop ligger indenfor Domstolens Virksomheds Omraade at gjøre dette, og det er Noget, der hender hver Dag. Det Modsatte vilde ganske vist føre til det, som jeg paa et andet Sted har udtrykt paa den Maade, som det ærede Medlem igaar nævnte. Det vilde føre til, at et Ministerium kunde gjøre Alt, hvad det ansaa for rigtigt og fornuftigt, og at Dommen over, hvad der var rigtigt og fornuftigt, saa kom til at ligge, ikke i dette Thing, ikke i Repræsentationen, hvoraf Ministeriet er afhængigt, men i Rigsretten, saa at et Ministerium, der havde et politisk Flertal i Rigsretten, derfor i alle Maader var godt hjulpet og kunde fuldstændig rolig se paa, at det var i Mindretal alle andre Steder i Verden, men dette har sittekt og vist ikke været vor Grundlovs Mening.

Jeg skal til Slutning ikke døve videre ved den Fremstilling, som det ærede Medlem for Rjødenshavns Ite Valgkreds gav af den Overensstemmelse, som der bestandig er mellem hans

Grundfætninger nu og de Grundfætninger, hans Parti i tidligere Dage har fulgt. Det forekommer mig, at det ærede Medlems Stilling var den, at han lagde alle sit Partis Stillesværes Umødeligheder og Synder paa Monrads Skuldre. Monrad skulde saaledes som den ene Syndebuk bære alle disse Synder og drives med dem ud i Ørkenen. Jeg tror imidlertid ikke, det vil lykkes det ærede Medlem paa denne Maade at slippe fri for sit Partis Fortid. Hvorledes de ærede Medlemmer stillede sig til det Forslag, som Monrad forelagde her i Thinget, har virkelig ikke stor Interesse. Det beviser i Virkeligheden slet ikke Noget om deres Grundfætninger den Gang, thi de kunde godt den Gang have haft ganske de samme Grundfætninger som dem, vi nu forsvare, og alligevel have stemt mod Monrads Forslag; der kunde være gode og gyldige Grunde til at stemme mod Monrads Forslag ogsaa fra det Standpunkt, jeg her hævder, altsaa, det viser i Virkeligheden slet ikke Noget. Naar det ærede Medlem tilsidt trøstede sig med, at ogsaa selve Syndebukken skulde have lært Noget i den senere Tid og paa mange Maader have nærmet sig til de samme Ansuelser, som det ærede Medlem nu hævder, saa tror jeg, at han gjør Monrad nogen Uret. De sidste Udtalelser, der ere fremkomne fra Monrad, synes ikke at tyde paa, at han har forladt i alt Fald de Grundfætninger om Parlamentarismen og Folkethingets Betydning, som han tidligere har hævdet. Det vil ses af det Skrift, som Monrad sidst har udgivet, at han har samme Opfattelse nutilbids, som den ærede Forslagsstiller ved Indbringelsen af sit Forslag citerede fra den grundlovgivende Rigsforsamlings Tid som en Udtalelse af Sage, der meget træffende den Gang sagde, at det egentlige Ansvar var det politiske Ansvar, det var det Ansvar, som en Minister havde, fordi enhver ærefjæ Mand i saa høi en Stilling lægger en nok saa stor Vægt paa den moralske Ansvarlighed. Sage siger, at den har saa meget mere Betydning for en Minister, som han maa vide, at naar han har mistet sin Støtte i den offentlige Mening, der er det Overveende i enhver Stat, hvori det konstitutionelle Liv er udviklet, saa maa han falde. Det er denne Betragtning af en ærefjæ Ministers og et Ministeriums Stilling, som han har udtalt paa den grundlovgivende Rigsforsamling, og det er den samme Tanke, som Monrad har udviklet i sit sidste Skrift. I den Henseende tror jeg altsaa ikke, at han har forladt sine tidligere Ansuelser. Jeg tror heller ikke, der er foregaaet nogen Forandring med Hensyn til hans Opfattelse af § 49; jeg har i alt Fald læst et Skrift af Monrad, hvori han ganske vist erkjender, at den dobbelte Erstatning, som han havde opstillet i det Forslag, han havde indbragt her i Thinget, maatte han opgive; men de Principer, han iøvrigt har opstillet med Hensyn til Grundlovens § 49, fastholder han, og det